

Iacov 3.17; Marcu 9.50

Sfințenia păcii

... și a celui care face pace

Versete călăuzitoare: Iacov 3.17; Marcu 9.50

Iacov 3.17: *Dar înțelepciunea de sus este întâi curată, apoi pașnică, ...*

Marcu 9.50: *Să aveți sare în voi înșivă și fiți în pace unii cu alții.*

Dacă lipsește curăția nu este o surpriză dacă se duce lipsă și de pacea divină. Dacă lipsește sarea, nu trebuie să fie o surpriză că pacea divină între unul și altul de asemenea lipsește. Sarea simbolizează caracterul conservativ al despărțirii de rău și puneri deoparte pentru Domnul. De ce să ne așteptăm la pacea divină, dacă noi ignorăm metodele lui Dumnezeu pentru a dobândi pacea? În aceste versete se găsește o ordine divină, care necondiționat trebuie urmată. Noi suntem îndemnați să gândim la fel (Filipeni 2.2,3; 1 Corinteni 1.10), și așa cum noi avem nevoie de un fel de gândire smerit, ca să obținem pacea divină, tot așa avem nevoie și de „același gând în Domnul” (Filipeni 4.2). Dacă lipsește curăția și sarea putem într-adevăr pe baza compromisurilor și adaptării să obținem unanimitate, însă nu unanimitate în Domnul.

Sunt mulți care au păreri despre pace și realizarea păcii, dar care subminează sfințenia. În mod obișnuit faptele dau pe față concepțiile false, însă uneori concepțiile false apar și sub forma de învățătură. Așa de exemplu a spus cineva, care mergea la o părtășie „deschisă”:

Când El, Cel pe care Îl așteptăm, va veni, ne va găsi El ca pe robii din Luca 12.37 și 43 sau ca pe robul certăreț din versetul 45? „Străduiți-vă să fiți găsiți de El în (1) pace, (2) fără pată și (3) fără vină” (2 Petru 3.14). La început accentul principal era pus pe curăție (Iacov 3.17), căci epistola lui Iacov este probabil epistola cea mai de timpurie. Însă a doua epistolă a lui Petru, una din ultimele epistole și scrisă pentru timpul din urmă, pune *pacea* înainte. Să nu aibă aceasta însemnătate și importanță pentru noi? (H. P. Barker, *Why I Abandoned exclusivism, ediția a 4-a, 1940, pag. 26*)

Cu o astfel de concepție neobrăzată și lipsită de sfințenie nu este surprinzător că el a părăsit ceea ce el a numit „exclusivism”, ceea ce de fapt este excluderea răului.

Fără a intra în detalii în egalarea lui samavolnică a luptei pentru sfințenie în legăturile noastre cu pofta de ceartă, vrem totuși să scoatem în evidență efectul care rezultă, dacă se renunță la adevăr, că legăturile rele întinează. Aceasta se termină întotdeauna cu o formă de înfrumusețare a răului. *Întotdeauna!*

Nu vrea el să spună în citatul acesta că în măsura în care timpurile în biserica mărturisitoare devin tot mai rele, curăția devine tot mai puțin importantă și că accentul principal se pune pe pace în loc de curăție?

Iacov 3.17; Marcu 9.50

În orice caz el recunoaște, că la *început* accentul principal era pe curăție (Iacov 3.17). Dacă ar fi ținut seama de 2 Timotei 2.22 (ultima epistolă a lui Pavel, care a fost scrisă pentru ca un om al lui Dumnezeu să știe cum el ar putea fi un vas curățit), creștinii ar fi fost probabil cruțați de această concluzie păcătoasă, dăunătoare și falsă dedusă din 2 Petru 3.14. Epistola 2 Timotei 2.22 spune: „urmărește dreptatea, credința, dragostea, pacea, cu cei care-l cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată.” În 2 Petru 3.14 aflăm iarăși, cum noi putem fi găsiți de El în pace: prin aceea că umblăm fără pată (fără necurăție) și fără vină.

Citatul de mai sus deci nu este înțelepciunea despre care citim în Iacov 3.17: „Dar înțelepciunea de sus este întâi curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, nepărtinitoare și neprefăcută.”

S-a schimbat înțelepciunea numită de Iacov, deoarece timpul din urmă a venit? W. Kelly a remarcat just:

Niciodată să nu se inverseze această ordine; această înțelepciune este nu numai curată și pașnică, ci ea este *în primul rând* curată, și *apoi* pașnică. Mai întâi ea păstrează ființa și gloria lui Dumnezeu, și după aceea ea caută roada păcii între oameni.

Această ordine este în armonie cu Domnul nostru Isus, privit în funcția Sa preoțească după rânduiala lui Melhisedec – preoție în care El este acum activ din pricina noastră (Evrei 7.11). „Pentru că acest Melhisedec, împărat al Salemului, preot al Dumnezeului Preaînalt, care l-a întâmpinat pe Avraam când se întorcea de la măcelul împăraților și l-a binecuvântat, căruia Avraam i-a împărțit și zeciuială din toate, înseamnă mai întâi «Împărat al dreptății» și apoi și «Împărat al Salemului», adică «Împărat al păcii»” (Evrei 7.1,2).

„Dar rodul dreptății este semănat în pace pentru cei care fac pace” (Iacov 3.18). Este un rod, care trebuie savurat în pace, și acest rod este dreptatea. Este o nebunie să gândești că ne este permis să acționăm conform concepției pace-cu-orice-preț sau să renunțăm la pretențiile lui Dumnezeu referitoare la curăție (Iacov 3.17) și cu toate acestea să avem pacea în care poate fi savurat rodul dreptății. Pacea din Iacov 3.17 este pace divină și nu este pacea omului, în care nu este vorba de a lupta pentru ceva divin. Cum se realizează pacea divină, în care se savurează rodul dreptății? Iacov 3.17 este contextul, care ne spune aceasta. Pacea între sfinți trebuie să aibă o bază dreaptă. Un adevărat făuritor de pace (Matei 5.9) năzuiește aceasta. Acolo unde este păcat, el urmărește ca păcatul să fie judecat și să fie liniște (Proverbe 28.13).

„Dar orice disciplinare, pentru acum, nu pare a fi de bucurie, ci de întristare; dar după aceea le dă celor deprinși prin ea rodul dător de pace al dreptății” (Evrei 12.11). Rodul dător de pace, care va fi dat acelor care au parte de disciplinare, este dreptatea. Așa cum am văzut [într-un alt articol – nota traducătorului], că dragostea nu poate fi despărțită de dreptate, la fel și pacea nu poate fi despărțită de dreptate (compară cu Coloseni 1.20). Să despartă aceste lucruri înseamnă să tăgăduiești adevăratul caracter al crucii și al naturii lui Dumnezeu ca lumină și dragoste. Dragostea, priceperea (respectiv capacitatea de discernământ), puritatea (respectiv curăția) și rodul dreptății sunt prezentate împreună în Filipeni 1.9-11. Noi vrem să urmărim ca aceste lucruri să fie vizibile simultan unul lângă altul în conduita noastră de viață.

Una din marile capcane, care sunt răspândite în zilele noastre în creștinism, este dragostea și pacea în detrimentul curăției și dreptății. Pentru mulți aceasta pare ceva nobil; și oamenii se mândresc cu ei înșiși pe baza dragostei lor, a toleranței lor, a bunătății lor și al caracterului pașnic. Însă aceasta nu este înțelepciunea de sus.

Este permis și chiar trebuie să se cedeze acolo unde este vorba de avantajul personal și de dreptul propriu. Aceasta este blândețe și urmărirea a ceea ce slujește păcii [Romani 14.19]. Este plăcut și drept să se acționeze în felul acesta. Este curăție, să acționezi în felul acesta. În privința aceasta deseori lucrurile sunt denaturate. Se poate renunța la drepturile proprii, însă niciodată la drepturile lui Hristos. Totdeauna este fals să renunți la drepturile lui Hristos. „Blândețea [în sens de caracter al unui om care nu insistă asupra drepturilor lui – nota traducătorului] voastră să fie cunoscută de toți oamenii” (Filipeni 4.5): aceasta se referă la avantajul *meu*, la dreptul *meu*, dar niciodată la drepturile *lui Dumnezeu*.

Aceasta este valabil și cu privire la Romani 14.19: „Astfel deci, să urmărim cele ale păcii și cele ale zidirii unuia de către altul”. Înseamnă aceasta cumva, că noi ar trebui să facem compromisuri cu privire la adevăr și să renunțăm la drepturile lui Dumnezeu? A acționat Pavel nedrept, atunci când s-a împotrivit lui Petru (Galateni 2.11)? Era el unul care dădea naștere la neliniște, unul care deranja pacea? Nicidecum! Niciodată nu trebuie renunțat la drepturile lui Dumnezeu; niciodată nu trebuie făcute compromisuri cu privire la adevăr. Romani 14.19 stă într-un anumit context. Este Romani 14.15 și renunțarea la drepturile proprii. Aceasta ne va ajuta să practicăm cerințele din Evrei 12.14 și cele din 1 Petru 3.11.

Dacă vorbim despre blândețea și bunătatea lui Hristos, ar trebui să ținem seama că blândețe înseamnă să nu insiști pentru drepturile proprii. Bunătate înseamnă cedare. O soră mi-a spus odată că Domnul nostru Isus, atunci când I-au dat o trestie în mână [vezi Matei 27.29] El a *ținut-o!* Uimitor! Prețios, Mântuitor prețios! Ce blândețe! Însă El niciodată nu a cedat la ceva care se cuvenea lui Dumnezeu. Inimile *noastre* fac cu plăcere concesii prin natura lor la drepturile lui Dumnezeu și la voia Sa și stăruiesc apoi la voința proprie, pe care uneori o ascundem sub fraze evlavioase. Vrem să ne gândim și la faptul că Domnul nostru binecuvântat, Cel sfânt și Cel adevărat [Apocalipsa 3.7], a iubit dreptatea și a urât nelegiuirea, motiv pentru care Dumnezeu, Dumnezeul Său, L-a uns cu untdelemn de bucurie mai presus de tovarășii Săi (Evrei 1.9).

Ah, ce bucurie ne face, să ne gândim la Sfântul care nu a cunoscut nici un păcat! Sufletul Lui a trebuit să simtă răul locului unde El Se mișca. Cât de puțin suntem noi ca El! Ah, de am fi mai mult ca El! Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu; sângele prețios nu lasă nici o pată în urma lui. Ar trebui să ne păzim să prezentăm fals pe Hristos, atunci când vorbim despre blândețea și bunătatea lui Hristos. Ni se spune „predică pe Hristos”, și noi auzim prelegeri plăcute despre umblarea Lui. Însă umblarea Lui este prezentată prin jertfa de mâncare, și Dumnezeu ne spune: „să nu lași să lipsească sarea legământului Dumnezeului tău de pe darul tău de mâncare” (Levitic 2.13). Lipsa sării înseamnă aducerea a ceva care nu este cu adevărat Hristos, așa cum Dumnezeu Îl vede ca hrană a poporului Său. Aceasta va aduce cu sine la ascultători o creștere anormală și o umblare stricată. Să ne gândim la Geneza 19.26; 2 Împărați 2.21; Ezra 7.22; Ezechiel 43.24; Coloseni 4.6.

1 Timotei 6.11 spune: „urmărește dreptatea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea, blândețea duhului.” Acestea sunt multe lucruri, după care noi trebuie să năzuim. Vrem să le împlinim pe toate.

Cum se face că noi schimbăm instinctiv pe cei la care la ale lor drepturi trebuie să renunțăm cu cei la care la ale lor drepturi nu trebuie să renunțăm? Este o istorisire despre o fetiță, care mergea la școala duminicală, unde s-a făcut o colectă. Ea avea două monezi de 5 cenți, una pentru ea și una pentru colectă; și pe drumul spre biserică o monedă i-a căzut și s-a rostogolit prin canalul de scurgere în canalizare. „S-a terminat cu moneda pentru Domnul”, a zis ea. Noi suntem la fel de predispuși să folosim aceste versete despre pace. Dacă cedezi puțin la principiul Domnului, vechea natură iese la iveală. Pacea este una din cele nouă roade ale Duhului. Duhul care locuiește în noi ne conduce să renunțăm la ce este al nostru, însă să fim fideli cu ceea ce este al lui Hristos. Vezi și Marcu 9.50; 2 Corinteni 13.11; 1 Tesaloniceni 5.13. „Pentru că Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci dreptate și pace și bucurie în Duhul Sfânt” (Romani 14.17).

Ezechia a zis lui Dumnezeu: „... am umblat înaintea Ta în adevăr și cu o inimă întregă și am făcut ce este bine în ochii Tăi” (2 Împărați 20.3), și fără îndoială era o anumită măsură de adevăr în această afirmație. Însă este nespuse de trist să-l auzi mai târziu spunând lui Dumnezeu: „Nu este așa? Că va fi pace și adevăr în zilele mele!” (2 Împărați 20.19; compară cu Isaia 39.8). Aici este rădăcina pieirii, o răsturnare a ordinii morale, și Iuda a adus rodul amar, care crește inevitabil din aceste rădăcini. Cât de multe suflete, care iubesc pe Domnul, au spus: De am avea pace și adevăr! Probabil aceste cuvinte nu ne vin cu glas tare de pe buze, dar nu sunt ele în inimile noastre?

Era corect din partea lui Mardoheu să consimtă căsătoria Esterei cu un păgân, în timp ce în Ierusalim așa ceva a fost deplâns și condamnat (Ezra 10)? De fapt nu! Și astfel nu este nici o surpriză că și Mardoheu a inversat ordinea referitoare la pace și adevăr (Ezra 9.30,31). Compară cu Zaharia 8.16.

„Și au legat cu ușurătate rana fiicei poporului Meu, zicând: «Pace! Pace!», și nu este pace! S-au rușinat ei că au făcut o urâciune? Nu, nicidecum nu s-au rușinat și nu știu să roșescă” (Ieremia 6.14,15; 8.11,12).

„Ferice de cei care fac pace, pentru că ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu” (Matei 5.9). Ei urmează ordinea morală și căile lui Dumnezeu. Toți ceilalți, care fac „pace” pe o altă bază sunt în realitate făuritori ai pieirii și decăderii.

„Să aveți sare în voi înșivă și fiți în pace unii cu alții” (Marcu 9.50). Sarea simbolizează aici caracterul de menținere a sfințeniei, al despărțirii de rău și punerii deoparte pentru Domnul. Desigur El avea sare în El Însuși.